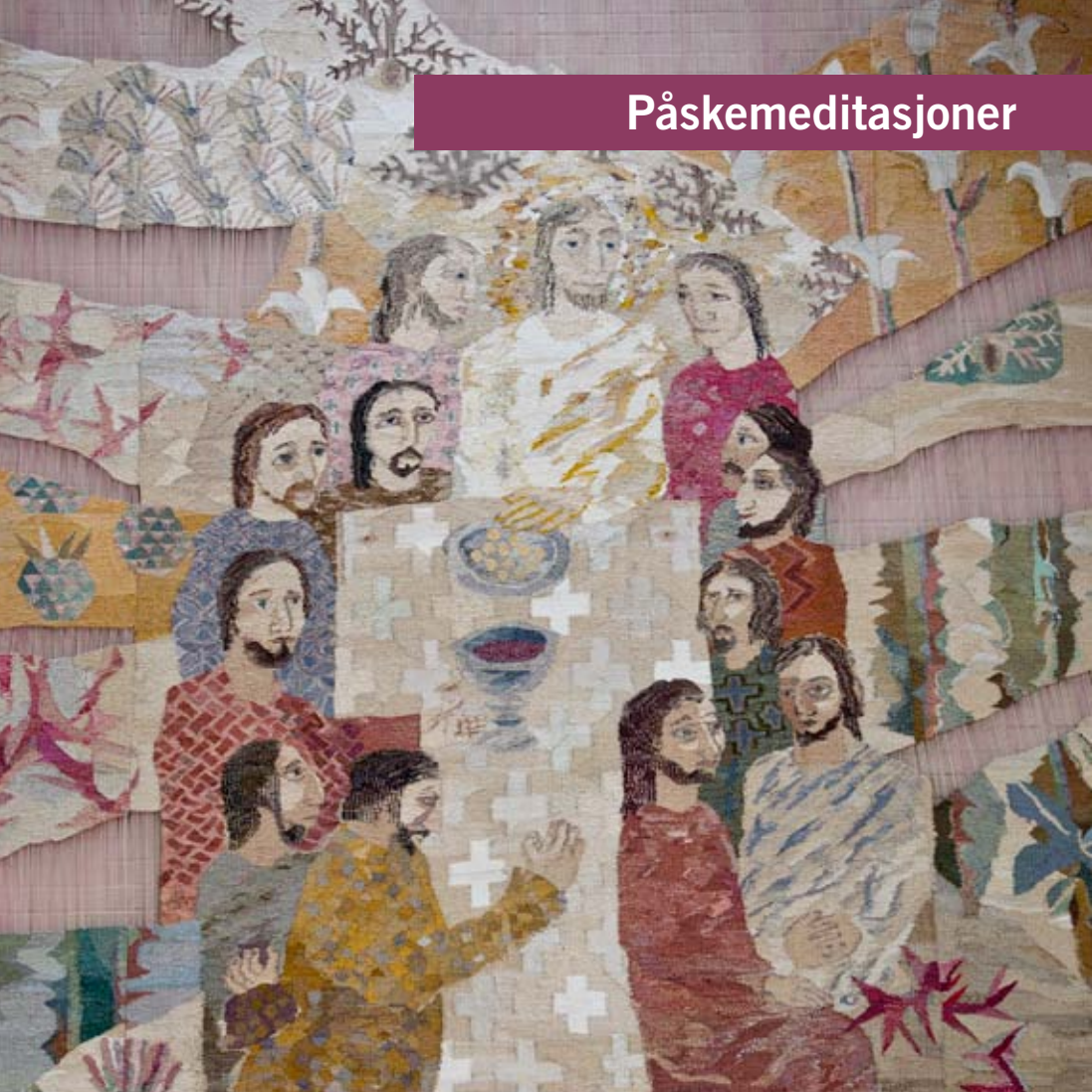

Påskemeditasjoner

hellige øyeblikk

Kjære lesar!

Det lir mot påske. Eg sit stille ned ved ei opa grav i ein hage utanfor bymuren i Jerusalem. Bak meg ligg ståket frå gravkyrkja, støyen frå handlegatene i gamlebyen og soldatane med lada våpen – Via Dolorosa. Ingen kan seia sikkert at Gordons Golgata, utgravd på 1800-talet, er staden for dei dramatiske hendingane for snart 2000 år sidan. Men rettarstaden og den tome grava er der. Grupper av pilegrimar går stille forbi. Like ved feirar ei tysk gruppe stille nattverd. Det er påske. Skuldlaust liv måtte li og døy, forlatt av sin himmelske far. Men ved si oppstode vann Kristus siger – for oss. For mitt indre auge ser eg påskeforteljinga slik denne kjem til uttrykk i biletevearen Else Marie Jacobsen sin kunst. I dette meditasjonsheftet får me fylgja henne gjennom påkehøgtida, frå skisser til ferdige bilete. Denne ramma har og det skriftlige materialet fått, frå stikkord til ferdige tekstar.

Eg sit ved ei tom grav i ein hage utanfor bymuren i stille ettertanke, undring og takksemd – ein heilag augneblink.

Signa faste- og påsketid.

Idar Magne Holme
Forstandar / administrerande direktør

palmesøndag

stor
tjener
hellig
allminnelig
konge
liten

Det var noe ved ham ...

Hva var det ved Jesus, som uroet så mange mennesker?

Han var der ingen ventet å finne ham. Hos tollere og syndere – hos mennesker som var marginalisert av samfunnet.

Han kom nær mennesker som slet med livene sine. Han snakket med dem og lyttet til deres livsfortellinger. Men menneskene kjente ham ikke alltid igjen!

Om “samfunnets støtter” kritiserte ham, sa og gjorde han det som måtte sies og gjøres. Hans nærvær skapte uro i tilstivnede mønstre.

Han var hellig. Han var Guds sønn. Samtidig var han menneske som oss – utlevert til livet.

Han var konge. En annerledes konge, en tjenende konge som sa om seg selv at han ikke var kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene menneskene. En konge i livets rike.

Han var det som kom ridende inn i Jerusalem på et esel.

Han er det som kommer til oss i dag og spør: “Hva vil du jeg skal gjøre for deg?”

Spørsmålet fra Jesus overrasket sikkert mange den gang og kanskje noen i dag også. Men ikke den blinde, fattige tiggeren – som med hele sitt levde, slitne liv ropte ut: “Jesus, du Davids sønn, miskunn deg over meg!”

skjærtorsdag
oppbrudd
kveldsmat
omsorg
svik
ambivalens
venner

Ta imot og spis

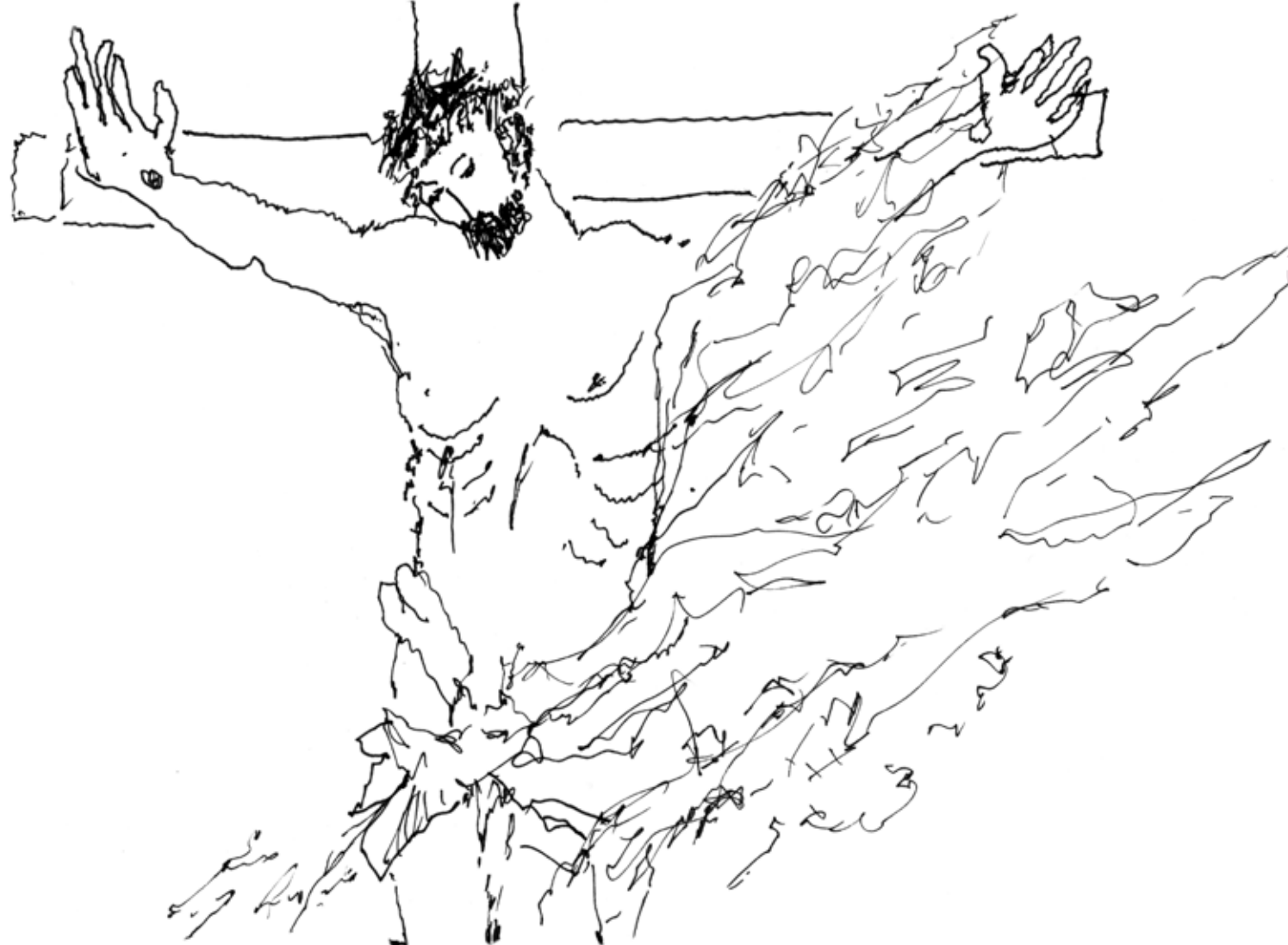
Blikket fra mannen jeg ga en slant en kald vintermorgen sitter fremdeles i meg. Han så rett på meg og sa: Takk, – og ha en god dag! Han virket oppriktig og jeg ble berørt. Og veldig forundret. Vi delte mer enn fraser; vi utvekslet gjensidighet. Vi så hverandre. Han ga meg et løft på morgenkvisten.

Av og til er oppgaven min å dele ut brødet eller vinen. Det blikket jeg da ser inn i kan utstråle forundring, takknemlighet, lettelse, men også usikkerhet, lukkethet eller tristhet.

For et par år siden deltok jeg i nattverdfeiring med biskop Tutu i Trefoldighetskirken. Oslo biskop og jeg mottok den ene raden med nattverdgjester, og biskop Tutu og en annen medhjelper tok imot den andre raden. Gjett hvem som hadde kø :-)

Siste kvelden Jesus levde laget han et festmåltid for sine nærmeste venner: de som hadde stått last og brast med ham, de sveikefulle, de som var opptatt av rang og verdighet, de som ikke riktig visste hva de var med på eller hva som kom til å skje – og de som sikkert bare var veldig sultne. Han ga dem et skikkelig måltid, slik gode venner gjør. I dag tror jeg han ville sett på oss og sagt det slik: Når dere vil minnes meg, del med hverandre.

Liv Berit Carlsen
Sykehusdiakon Diakonhjemmet Sykehus

langfredag

død
alene
overgivelse
forlatt
kors
frykt

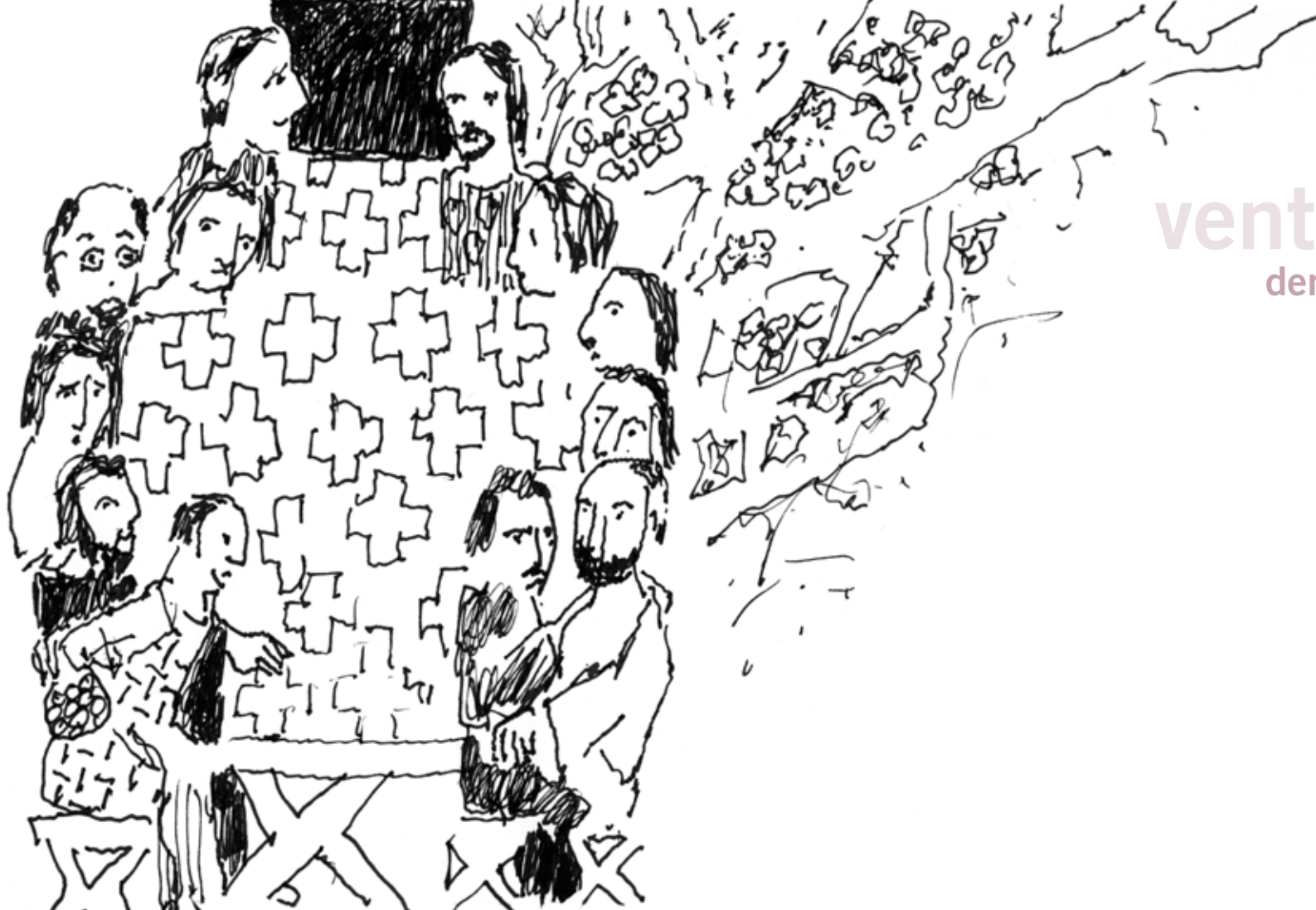
I dine hender, Far

Jesu liv som forkynner, lærer og helbreder var blitt snudd opp ned i løpet av den lange fredagen i påskeuken. Den opprømte tilstedeværelse, oppmerksomhet og hyllest fra folkemengden ved inntoget i Jerusalem hadde stilnet. Det hadde begynt med vennenes flukt om natten, og fortsatt med pågripelsen og framstillingen for Pilatus, landshøvdingen. Alene og forlatt hadde hans liv blitt byttet mot en røvers liv og mengdens krav lød: Korsfest, korsfest.

På korset skulle han møte livets ende, naglet fast og overlatt til en langsom død. Han, som ikke hadde fortjent døden, måtte møte den i andres sted – de som hang ved siden av ham, de som bivånet det rundt ham og de mange av oss som ennå ikke hadde kommet til liv og inn i historien. Forlatt og redd ved livets ende, vender han seg til livets giver: Far, i dine hender overgir jeg min ånd.

Når enden en gang innhenter oss, viser langfredag oss at også her vil vi kunne overgi oss til Skaperen. Han som var inngangen til livet er også utgangen av det: I dine hender, Far.

Harald Askeland
Rektor Diakonhjemmet Høgskole

påskennatt

snu

ingang

utgang

modne

vente

demring

Den endeløse stillheten

Stillhet kan være grusomt.

Truende.

Nifst og skremmende.

Lyd og musikk er gode avledere slik at stillheten forsvinner.

Andre ganger er stillhet fred. Nytelse. Kontemplasjon.

Tid til å tenke.

Den som er syk beskriver ofte venting som stillhet.

Endeløs stillhet. Før prøvesvar. Diagnoser.

Beskjeder å planlegge livet ut ifra.

Venting og stillhet kan være nådeløst. Kontrolløst.

Kvinnene ved Jesu grav ante ikke hva som lå foran dem.

Jeg vil tro stillheten og ventetiden var preget av usikkerhet, uvirkelighet og forvirring.

Helge Torvund skriver det slik:

“...det skal reisast ei borg

eit fjell

ei øy av stille

der du kan koma

med all di uro”

Når er stillhet hellige øyeblikk?

Kjersti Håland

Sykehusprest Diakonhjemmet Sykehus

1. påskedag
oppstandelse

seier

liv

jubel
glede

lysning

Noen venter alltid oppstandelsens dag

“Jentene var modigst!” lød det på et speidermøte.

Da kvinnene kom til graven... så de at steinen var veltet bort...

Hva tenkte de, ved morgengry, der de kom med sine velluktende oljer? “Beleilig?”, “Har romerne tatt ham?” eller “Snakket Han ikke om oppstandelse fra de døde?” Hva tenker vi i møte med en åpen og tom grav?

De visste ikke hva de skulle tro...

Kvinnene gikk inn i graven. Modige, selv om usikkerheten var til å ta og føle på. De møtte to menn i skinnende klær. De ble forferdet. Går vi inn?

*Hvorfor leter dere etter den levende blant de døde?
Han er ikke her, han er oppstått.*

Han er oppstått!? Hva betyr dette for kvinnene, for oss?

*... de vendte tilbake og fortalte alt..., men apostlene mente
det hele var løst snakk og trodde dem ikke.*

Løst snakk? Fortvilelse eller tomhet? Glede, kraft og mot?

Jesus stod midt i blant dem og sa: “Fred være med dere!”

2. påskedag

innlevelse

håp tro

begynnelse

nærvær

oppdagelse

Vendepunkt

Vi er heldige som har 2. påskedag. En verdifull dag, ikke bare til hjemreise fra påskefjellet, men også en dag for refleksjon og samtale, slik to disipler opplevde på vei til Emmaus.

Noen kvinner hadde vært ved graven og sett at den var tom. Kunne de tro på en tom grav og at de skulle møte Jesus igjen? De var sikkert forvirret og vantro til det hele.

Først da de møtte Jesus og han minnet dem om hva han selv hadde sagt og hva profetene hadde skrevet, så de de siste dagers hendelser i et nytt lys. Det var et vendepunkt. Fra nå av ble kontakten med Jesus annerledes.

Vi kan også la refleksjon og samtale være overskriften over vår 2. påskedag. Også vi kan være forvirret over påskedramaet og dets konsekvenser, og trenge å bli minnet om det som er sagt og skrevet om hans liv, død og oppstandelse. Ut fra dette kan det komme et vendepunkt.

Vera Tangen Wenaas
HR-sjef Diakonhjemmet Sykehus

Else Marie Jakobsen, født i Kristiansand i 1927, er en av vår aller fremste tekstil- og kirkekunstnere. Hun er utdannet fra Statens håndverks- og kunstindustriskole og studerte senere på et gobelinverksted i Nederland – “De Knipscheer”. Hun har vevd mer enn 300 tepper, mange i store format. Fremdeles er hun aktiv som kunstner og tar på seg nye oppdrag. Til dette heftet har hun også laget skisser som forteller påskens hendelser. Det vevde teppet på forsiden av heftet og utsnittene til påskedagene er hentet fra Lund kirke i Kristiansand hvor teppet er altertavlen.

Er du pasient eller pårørende ved Diakonhjemmet Sykehus og ønsker å snakke med en prest?
Prestetjenesten på sykehuset er døgnbemannet og nås via sykehusets hovedresepsjon, tlf 22 45 15 00

Sykehusprestene er:
Aud Irene Svartvasmo, tlf 22 45 48 32
e-post: aud.i.svartvasmo@diakonsyk.no

Kjersti Håland, tlf 22 45 15 18
e-post: kjersti.haland@diakonsyk.no

Dag Sigurd Wisløff, tlf 22 45 15 19
e-post: dagsigurd.wisloff@diakonsyk.no

Sykehusdiakon er:
Liv Berit Carlsen, tlf 22 45 40 93
e-post: liv.berit.carlsen@diakonsyk.no

Er du student eller ansatt ved Diakonhjemmet Høyskole og ønsker noen å snakke med?

Ta kontakt med
Studentprest Margrete Telhaug, tlf 22 45 19 15
e-post: telhaug@diakonhjemmet.no

Studentdiakon Elisabeth Nilsen Aas, tlf 22 45 19 28
e-post: nilsenaas@diakonhjemmet.no

Diakonhjemmet

Diakonveien 14 · N-0319 Oslo
22 45 15 00
www.diaconhjemmet.no